

Arrest

nr. 302 413 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 5 september 2021 aan in België. Zij dient op 6 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Volgens het leeftijdsonderzoek dat u heeft ondergaan bent u geboren op (...) 1998. U beweert afkomstig te zijn uit het dorp Sherifkhel, district Hesarak van de provincie Nangarhar. U zou voor uw vertrek gewerkt hebben als landbouwer.

De taliban verstuurden een brief aan de malik van uw dorp. Daarin stelden ze dat de jongens van uw dorp zich bij hen moesten aansluiten. Deze informatie werd gedeeld in de moskee. U zou gedacht hebben dat dit een grap was.

Zeven dagen na het verzenden van de brief zouden de taliban jongens uit uw dorp verzameld hebben en gevraagd hebben om deel te nemen aan de jihad. U zat toen samen met vrienden van dezelfde leeftijd bij een winkel in het dorp. Jullie zeiden dat jullie eerst naar huis moesten om toestemming te vragen aan jullie ouders. Toen u dit aan uw ouders vertelde, zeiden ze dat u dit niet mocht doen. De taliban gaf tien dagen de tijd, daarna diende u zichzelf bij hen aan te bieden. Vijf dagen later, werd besloten dat u beter naar het huis van uw maternale oom, J. G. (...), zou gaan. Toen u onderweg was naar zijn huis, werd u tegengehouden en geslagen door de taliban met een geweerkolf. Uw maternale oom J. G. (...) trof u gewond aan, en bracht u naar Kabul. U verbleef daar ongeveer twintig dagen, in een ziekenhuis en een hotel. Daarna regelde uw maternale oom uw vertrek uit Afghanistan. Hij vertelde u dat uw leven in gevaar was. Er zou immers nog een brief verstuurd zijn door de taliban waarin stond dat u zich nergens in Afghanistan voor hen zou kunnen verstoppen.

U verliet Afghanistan omwille van bovenstaande problemen. U was vier maanden onderweg naar België en kwam hier aan op 5 september 2021. U diende hier op 6 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een foto van u zelf met verwondingen, psychiatrische attesten, opmerkingen op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verder geeft u aan dat u last zou hebben van mentale problemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de verklaringen van u en uw advocaat en uit de medische attesten die u voorlegt, blijkt immers dat u een posttraumatische stressstoornis zou hebben, waardoor u lijdt aan slaapmoeilijkheden, nachtmerries, hoofdpijn, hypervigilantie, overprikkeldheid en concentratieproblemen. U zou moeilijk een gedachtegang kunnen volgen, zich niet kunnen focussen en vaak niet begrijpen wat er gezegd wordt. Nog zou u erg geprikkeld kunnen reageren en moeite hebben met emotieregulatie. Drukte en geluid zouden u kunnen triggeren (zie administratief dossier, groene map, document 2; CGVS1, p. 3-5, 25; CGVS2, p. 4-14).

Vooreerst wenst het CGVS in deze op te merken dat het toch enig voorbehoud heeft omtrent de ernst van uw voorgehouden mentale problemen. U legt twee attesten voor, waaruit blijkt dat u geregeld op consultatie zou gegaan zijn bij de jeugdpsychiatrische raadpleging van Solentra-CGG Limburg (zie administratief dossier, groene map, document 2). Uit uw eigen verklaringen blijkt echter dat u slechts tweemaal op consultatie ging (CGVS2, p. 4). Uw advocaat wierp nog op dat u misschien het verschil tussen een dokter en psycholoog niet kende (CGVS2, p. 4). Na uitklaring bleek echter dat u slechts twee keer met een daartoe bevoegde persoon hebt gesproken over uw psychologische problemen en dus ook geen verdere psychologische begeleiding kreeg, waardoor kan aangenomen worden dat u effectief niet meer dan twee keer op consultatie ging in het kader van deze problemen (CGVS2, p. 8-9). Dat u slechts twee keer op consultatie ging, ondermijnt reeds de ernst van uw voorgehouden psychologische problemen. Het is verder bijzonder frappant dat het eerste attest van de psychiater pas een aantal dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud werd opgesteld dd. 21 februari 2023 en het tweede attest pas een paar dagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud dd. 4 mei 2023 werd opgesteld. Nog wordt in deze attesten, die nota bene quasi volledig gelijkaardig zijn qua inhoud, nergens melding gemaakt van enige onderzoeken of methodologie die aangewend werden om een diagnose te stellen. Indien deze diagnose bovendien gesteld zou zijn, op basis van twee consultaties zoals u zelf beweert (zie boven), roept dit toch enige vraagtekens op. Daarenboven blijkt u zelf geen eensluitende verklaringen te kunnen afleggen over wanneer en in welke omstandigheden uw psychologische problematiek ontstaan zou zijn, wat opnieuw vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van deze problemen. Zo zegt u hierover aanvankelijk dat dit ontstond nadat u geslagen werd in Afghanistan en dat het slechter werd door problemen die u kreeg onderweg van Afghanistan naar België (CGVS2, p. 9-10). Daarna verklaart u echter plots dat u deze problemen al had toen u nog in Afghanistan woonde, en dat u daar toen zelfs naar het ziekenhuis ging en medicatie kreeg voor deze problemen (CGVS2, p. 9-10). Ook op een later moment verklaart u dat u al

psychologische problemen kende voordat de taliban u sloegen, zelfs als sinds zeer jonge leeftijd (CGVS2, p. 12).

Om hier desalniettemin op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u opnieuw uitgenodigd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om gehoord te worden door een gespecialiseerde medewerker. Tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud werd benadrukt dat de protection officer rekening zou houden met bepaalde moeilijkheden die u kon ervaren tijdens het persoonlijk onderhoud en alles steeds duidelijk zou uitklaren voor u (CGVS2, p. 3-4). U kreeg bovendien meermaals de kans om uit te leggen wat voor moeilijkheden u ondervindt op psychologisch of mentaal vlak zodat het CGVS hiermee zo goed mogelijk rekening kan houden (CGVS2, p. 3-4). Gezien in uw attest melding werd gemaakt van concentratieproblemen, werd u uitdrukkelijk gevraagd hierover meer uitleg te geven, waarop u stelt dat u zaken snel zou vergeten en niet goed om kunt met lawaai, moeilijkheden heeft met slapen (CGVS2, p. 4). De protection officer vat samen dat het moeilijk lijkt te worden indien er veel lawaai of prikkels zijn, wat u bevestigt (CGVS2, p. 4). U haalt verder aan dat het op school helpt als alles heel rustig wordt aangepakt (CGVS2, p. 4). Hierop benadrukt de protection officer dat het persoonlijk onderhoud op een erg rustige manier zal worden afgenomen, waarop u zelf ook aangeeft dat het geen probleem zal zijn voor u om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud indien de protection officer op een rustige manier spreekt (CGVS2, p. 5). De protection officer vraagt hierna expliciet of er nog andere zaken zijn die het CGVS kan ondernemen om u te ondersteunen, waarop u opnieuw aangeeft dat het belangrijk is het persoonlijk onderhoud op een rustige manier af te nemen (CGVS2, p. 5), wat u hierna nogmaals verzekerd werd door het CGVS en ook blijkt uit zowel de aanvang als het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS2, p. 1-28). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt ook benadrukt dat u het steeds kan aangeven als u iets niet begrijpt, en dat het CGVS dan stevast alles voor u zal verduidelijken (CGVS2, p. 5-6). Uit het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u meermaals de kans aangrijpt om verduidelijking te vragen, wat u ook steeds geboden wordt (CGVS2, p. 1-28). Verder wordt in de inleiding van het persoonlijk onderhoud duidelijk gekaderd wat er allemaal besproken zal worden en op welke manier het persoonlijk onderhoud zal verlopen (CGVS2, p. 7-8). Om te controleren of u alles daadwerkelijk begrepen heeft wat u uitgelegd werd in de inleiding, wordt u gevraagd wat u dient te doen als u een vraag niet goed begrijpt (CGVS2, p. 5). Uit uw antwoord blijkt dat u dit wel degelijk goed heeft begrepen (CGVS2, p. 5-6). Nog wordt aangegeven dat er regelmatigere pauzes zullen ingelast worden zodat u even tot rust kan komen en beter uw focus kan behouden. Hierover wordt ook gesteld dat u steeds zelf mag aangeven wanneer u nood heeft aan een pauze, en dat het CGVS dit ook zelf zal proberen in de gaten te houden (CGVS, p. 5-6). Bij het bevragen van uw relaas, wordt u nogmaals benadrukt dat u het steeds kan aangeven wanneer u iets niet goed zou begrijpen. Verder werd ook de vraagstelling omtrent uw relaas opgedeeld in duidelijk afgescheiden thema's, die steeds werden ingeleid en verduidelijkt (CGVS2, p. 15-28). Bij afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan de tolk en de vragen goed begrepen te hebben (CGVS2, p. 27). Uw advocaat heeft na afloop geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud, maar vraagt wel een kopie van de notities aan (CGVS2, p. 27). Ook op deze kopie mocht het CGVS geen verdere opmerkingen ontvangen, waaruit kan afgeleid worden dat jullie instemmen met het verloop en de inhoud van dit persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 20 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar met een standaarddeviatie van 1,54 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u op 20 oktober 2021 een leeftijd heeft van minstens 18 jaar, zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Ook blijkt uit uw dossier dat u reeds ten aanzien van de asielinstanties in Oostenrijk een andere geboortedatum

(01-01-2006) opgaf (zie administratief dossier). U bent hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u in alle landen dezelfde geboortedatum had opgegeven en dat uw taskara onderweg was verscheurd en u geen contact heeft met uw familie (CGVS1, p.5). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter geenszins volstaan als uitklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Uw reacties kunnen bovenstaande incoherenties ten aanzien van uw geboortedatum, een kernelement van uw identiteit, dan ook allerm minst uitklaren, integendeel. Bovendien blijkt uit onderstaande motivering dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent het verlies van contact met uw familieleden (zie onder). Dit kan hier dan ook geenszins volstaan als uitklaring. Uit uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, blijkt bovendien dat u geen beroep aantekende tegen de resultaten van voornoemde leeftijdstest (CGVS2, p. 8). Straffer nog, u verklaart plots u ook dat u zelf geen problemen zou hebben met de resultaten van deze test (CGVS2, p. 8). Op basis van bovenstaande komt ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Dat uw advocaat in de opmerkingen op uw eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat u vasthoudt aan het geboortjaar 2006, en dat eventuele inconsistenties hierover te wijten zouden zijn aan uw psychische problematiek, kan in het licht van bovenstaande niet volstaan om verschoning te bieden (zie administratief dossier, groene map, document 3).

Daarnaast legt u geen consistente of geloofwaardige verklaringen af over uw familieleden en over het contact dat u nog zou hebben met uw familieleden in Afghanistan. U verklaarde dat u geen contact meer heeft gehad met uw familie, of iemand uit Afghanistan, sinds u bent vertrokken uit Kabul gezien u uw gsm verloor en zo ook hun telefoonnummer (CGVS1, p.6-14). Hieromtrent verklaarde u aanvankelijk dat u uw telefoon in het water hebt laten vallen (CGVS1, p. 13-14). U verklaarde eerst dat toen u in de boot zat onderweg naar Bulgarije u uw telefoon van de smokkelaar terug kreeg die hij van u had afgepakt toen u Afghanistan verliet (CGVS1, p.13-14). U mocht deze telefoon gebruiken toen u in Bulgarije aankwam, maar uw telefoon is uit uw hand gevallen toen u daar in de boot zat (CGVS1, p.13-14). Vervolgens verklaarde u dat u uw telefoon van de smokkelaar terugkreeg net voordat u in de boot stapte (CGVS1, p.14). Tevens verklaarde u toen ook dat uw telefoon uit uw zak was gevallen en niet uit uw hand zoals u daarvoor verklaarde en dat dit niet gebeurde toen u al in de boot was maar toen u in wilde stappen (CGVS1, p.14). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud gaat u zelfs volledig in tegen uw voorgaande verklaringen over deze gsm. Daar verklaarde u dat uw gsm steeds bij de smokkelaar bleef, en dat u deze nooit terug zou gekregen hebben (CGVS2, p. 15). Gevraagd waar uw gsm momenteel dan zou zijn, vraagt u zich openlijk af hoe u dat zou kunnen weten (CGVS2, p.15). Hierna gewezen op wat u hierover verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, zegt u plots dat de smokkelaar u de gsm nooit terug gaf, hoewel u hem dat wel gevraagd zou hebben (CGVS2, p. 15). Hiermee geeft u echter geen enkele uitklaring voor de tegengestelde verklaringen die u hierover aflegde bij uw eerste persoonlijk onderhoud, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het verlies van uw gsm, en bijgevolg ook over het gebrek aan contact met uw familie, ondergraven wordt.

Nog blijkt u geen eensluidende verklaringen te hebben afgelegd over het aantal broers dat u zou hebben. Bij de Oostenrijkse asielinstanties verklaarde u namelijk twee broers te hebben (zie administratief dossier, document Federal Office for Immigration and Asylum gericht aan 'Dublin Unit Belgium). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ten opzichte van het CGVS verklaarde u dan weer drie broers te hebben (Verklaring DVZ, vraag 17; CGVS1, p. 7). Gewezen op uw verklaringen in Oostenrijk, ontkent u ook dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS1, p. 7). Zoals hierboven reeds aangegeven, kan het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen geenszins volstaan als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Dat u ook over dergelijke elementen, die onlosmakelijk verbonden zijn aan uw identiteit en netwerk in Afghanistan, geen consistente verklaringen aflegt, doet uw algemene geloofwaardigheid opnieuw teniet. Deze elementen zijn bovendien van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Door geen zicht te bieden op uw familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming, dit niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS1, p. 2).

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat

ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

kan echter geen overtuigende verklaringen afleggen over de manier waarop de taliban jongeren rekruteerden in uw dorp. U zegt dat de taliban in uw dorp jongens dwongen om met hen mee te gaan. Als men weigerde, dan werden de jongens geslagen en geboeid meegenomen. Achteraf brachten de taliban hun lijken terug naar het dorp (CGVS1, p. 11-12). Gevraagd of u dan jongens kende die op deze manier gerekruteerd werden in het dorp, verklaart u van niet omdat niemand met hen wilde meegaan en iedereen zei dat ze een vrij leven wilden (CGVS1, p. 11). Dit kan echter geenszins overtuigen, gezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat weigeren ten opzichte van de taliban geen optie was (zie boven, CGVS1, p. 10-12). Gezien u vertelt over jongens die geslagen werden en meegenomen werden, en wiens lijken achteraf naar het dorp gebracht werden, kan verwacht worden dat u ook voorbeelden zou kunnen geven van jongens bij wie dat gebeurde. Hiertoe blijft u echter in gebreke (CGVS1, p. 11-12). Gevraagd hoe u deze zaken dan weet, herhaalt u enkel dat ze de lijken van de jongens brachten, aan de voorkant van het huis legden en aan de ouders vroegen hen zonder ceremonie te begraven (CGVS1, p. 11-12), zonder hier ook maar enige verdere uitklaring voor te geven. Gezien uit uw verklaringen bovendien blijkt dat de taliban altijd op dezelfde manier rekruteerden in uw dorp (CGVS1, p. 10-12), kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de rekruteringsmethoden van de taliban, waarin u ook uw eigen rekrutering kadert. Dit straalt bijzonder negatief af op uw verklaringen over uw persoonlijke rekrutering door de taliban. Daarnaast zijn er ook verschillende problematische elementen te vinden in uw verklaringen over uw persoonlijke rekrutering op zich. Zo verklaart u ten opzichte van het CGVS plots dat de taliban voor ze u en de andere jongens aanspraken eerst een algemene brief hadden gestuurd naar de malik, waarin ze zeiden dat ze de jongeren van het dorp wilden rekruteren (CGVS2, p. 16). Over deze brief repte u met geen woord bij de DVZ of bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8; CGVS1, p. 1-26), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent reeds sterk uitholt. U verklaarde bovendien bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was en dat u daar alle elementen kon aangeven waarom u uw land had verlaten (CGVS1, p. 3). Gezien deze brief echter de eerste stap in uw persoonlijke rekrutering door de taliban blijkt te zijn, kan verwacht worden dat u hierover op zijn minst al melding had gemaakt bij de DVZ of tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Over deze brief verklaart u verder dat u deze niet serieus zou hebben genomen (CGVS2, p. 16). Gevraagd om welke reden u dit niet serieus nam, stelt u dat jullie zich afvroegen wat ze met jullie zouden doen, gezien jullie nog jong waren (CGVS2, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de taliban zich steeds focusten op jonge jongens voor rekrutering en dat zij reeds jongeren rekruteerden vanaf de leeftijd van 15, 16 of 17 jaar (CGVS1, p. 12). Voornoemde uitklaring, kan daarom dan ook geenszins als afdoende beschouwd worden, temeer gezien u dus ook jaren ouder bent dan u zich voordoet. Nog blijkt uit uw verklaringen hoe wreed en gewelddadig de taliban reageerden op personen die weigerden zich aan te sluiten (zie boven). Op basis van deze elementen is het dan ook allerminst aannemelijk dat u een dergelijke oproep niet serieus zou nemen.

Nog verklaart u dat u terwijl u werd aangesproken door de taliban in het kader van uw vermeende rekrutering samen met vrienden van dezelfde leeftijd bij een winkel zat (CGVS1, p. 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS beaamt u dat u daar toen zat met vrienden, in totaal met tien personen (CGVS2, p. 17-18). Hierop doorgevraagd, blijkt u echter geen enkele naam te kunnen geven van een vriend die daar toen met u aanwezig was (CGVS2, p. 17-18). U probeert dit uit te klaren door te stellen dat uw hoofd niet werkt, dat u zich dit niet herinnert (CGVS2, p. 17-18). Gewezen op het feit dat uit uw beide persoonlijke onderhouds toch wel blijkt dat er een heel aantal zaken zijn die u zich wel kan herinneren waardoor het wel erg onaannemelijk is dat u de namen van uw eigen vrienden die betrokken waren in deze cruciale gebeurtenis niet meer zou weten (CGVS1, p. 1-26; CGVS2, p. 1-28), herhaalt u

enkel dat uw hoofd niet zo is om al die namen te herinneren (CGVS2, p. 17-18). Dit volstaat geenszins als verschoning voor het feit dat u geen enkele naam van de tien vrienden daar aanwezig kan opnoemen. Gevraagd wat er dan met deze andere jongens, nota bene uw eigen vrienden, zou gebeurd zijn na dit gesprek, geeft u aan dit niet te weten en stelt u zelfs hier nooit naar gevraagd te hebben (CGVS2, p. 19). Gevraagd om welke reden u dit niet vroeg, zegt u dat u niet naar iedereen zijn huis kan gaan (CGVS2, p. 19). Gewezen op het feit dat u na deze gebeurtenis toch nog een tijdje in Afghanistan was, en gevraagd of u dan nog informatie over deze jongens probeerde te bekomen via uw familie ofzo, stelt u van niet (CGVS2, p. 19). U geeft hiervoor geen enkele uitklaring (CGVS2, p. 19), en zegt enkel dat ze u toen tien dagen de tijd gaven, dat u dan op de vijfde dag naar uw maternale oom ging en werd geslagen. Dit gebrek aan interesse in het lot van uw vrienden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer. Na het gesprek met de taliban aan de winkel zou iedereen van jullie terug gekeerd zijn naar zijn huis (CGVS1, p. 11). Niemand van jullie wilde deelnemen aan de jihad en jullie zouden gezegd hebben dat jullie eerst de toestemming van jullie ouders moesten krijgen (CGVS2, p. 18-19). Gevraagd of deze toestemming dan van enig belang was voor de taliban, zegt u zelf van niet, en geeft u aan dat de taliban zeiden dat jullie rechtstreeks met hen moesten komen, waarop jullie hier tegenin gingen en zeiden dat jullie eerst toestemming moesten vragen thuis (CGVS2, p. 18-19). Hierop gevraagd hoe het dan komt dat de taliban jullie lieten gaan om toestemming te vragen, te meer gezien ze zelf eerst wilden dat jullie onmiddellijk met hen zouden meekomen waaruit blijkt dat deze toestemming voor hen allerminst van belang was, stelt u dat ze dit toelieten omdat jullie hen gezegd hebben dat jullie zeker zouden meegaan (CGVS2, p. 18-19). U kan echter geenszins uitklaren om welke reden de taliban dit ook effectief geloofd zouden hebben. Hiernaar gepeild, stelt u enkel dat ze jullie geloofden, zonder daar ook maar enige verdere reden of verklaring voor te kunnen geven (CGVS2, p. 18-19). Hier nogmaals naar gevraagd, komt u opnieuw niet verder dan te stellen dat jullie daar allemaal samen waren en al die jongens dit tegen hen (de taliban) zeiden en dat zij toen zeiden dat het ok was (CGVS2, p. 18-19). Uw antwoord volstaat niet om de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren.

U verklaart nog dat de taliban tien dagen de tijd hadden gegeven voordat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS1, p. 10). Uit uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat ze dit aan uw vader zeiden, wat u later nog eens expliciet bevestigt (CGVS1, p. 10). Ook uit nog latere verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat de taliban dit aan uw vader hadden gezegd en dat zij hiervoor naar jullie huis waren gekomen (CGVS1, p. 21). Dit komt echter geenszins overeen met hoe u dit bij de DVZ verklaarde, waar u enkel spreekt over een gesprek tussen de taliban en uw moeder (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u toen in een kamer was in uw huis, dat uw ouders toen naar de deur kwamen, en dat de taliban toen tegen hen beiden zeiden dat jullie tien dagen de tijd hadden (CGVS1, p. 21). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dit echter nog anders, en stelt u dat uw vader toen naar buiten ging, dan terug kwam, dat de taliban tegenover uw vader een termijn van tien dagen had gegeven en dat dit gesprek in de winkel had plaatsgevonden (CGVS2, p. 19-20). Nadien neemt u deze verklaringen plots weer terug en stelt u dat het gesprek niet in de winkel plaatsvond (CGVS2, p. 19-20). Gevraagd om welke reden u dit dan voordien wel zo verklaarde, zegt u dat de taliban de jongens hadden verzameld in de winkel en dan naar uw huis kwamen (CGVS2, p. 19-20). Hiermee klaart u echter allerminst uit om welke reden u eerder letterlijk zei dat het gesprek tussen uw vader en de taliban waarbij jullie een termijn van tien dagen werd gegeven in de winkel plaatsvond (CGVS2, p. 19-20). Gevraagd welke gezinsleden er allemaal aanwezig waren toen de taliban dit zei, oppert u plots dat ze dit toen enkel tegen uw vader zeiden (CGVS2, p. 19-20). Gewezen op het feit dat u ook hierover voordien andere verklaringen aflegde, met name dat ook uw moeder toen aanwezig was (zie boven), herhaalt u enkel uw verklaringen over hoe u samen met de andere jongens werd aangesproken door de taliban om te concluderen dat ze toen enkel met uw vader spraken (CGVS2, p. 19-20). Van enige verdere uitklaring voor voornoemde tegenstrijdigheid, is ook hier geen enkele sprake. Ook over het gezinslid dat na vijf dagen zei dat u naar uw maternale oom moest gaan, blijkt u geen eensluitende verklaringen te kunnen afleggen. Hierover zegt u namelijk tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat dit u door uw vader werd gezegd (CGVS2, p. 16), hoewel u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat dit uw moeder was (CGVS1, p. 11).

Omwille van bovenstaande elementen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw beweerde rekruteringspoging door de taliban.

Ook uw verklaringen over hoe u bij uw vlucht naar uw oom in elkaar geslagen werd door de taliban, kunnen niet aannemelijk geacht worden. Zo verklaarde u hierover aanvankelijk dat dit incident gebeurde nadat het avondgebed afgelopen was (CGVS1, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u echter dat het rond half twee in de namiddag was dat u werd tegengehouden en geslagen door de taliban (CGVS2, p. 23). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover, ontkent u dit ooit anders gezegd te hebben zonder hiervoor ook maar enige uitklaring te bieden (CGVS2, p. 23). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter geenszins dienen als verschoning voor het

afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Nog stelde u aanvankelijk dat u 5 of 6 minuten aan het lopen was op het moment dat u geslagen werd door de taliban (CGVS1, p. 22). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u echter dat het tien uur was onderweg van uw huis naar dat van uw maternale oom, en dat u ongeveer halweg was toen u werd tegengehouden (CGVS2, p. 22). Meermaals aangegeven dat tien uur lopen wel erg lang is, blijft u bij deze verklaring (CGVS2, p. 22), die opnieuw regelrecht ingaat tegen wat u hierover voordien verklaarde. Nog verklaarde u bij de DVZ dat de taliban u bij deze confrontatie ook zou gearresteerd hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 5), wat geenszins blijkt uit uw verklaringen ten opzichte van het CGVS (CGVS1, p. 1-26). Hierop gewezen, ontkent u dit ooit zo gezegd te hebben bij de DVZ (CGVS1, p. 22-23), wat opnieuw allerminst kan dienen als uitklaring.

Daarbij is het bijzonder onaannemelijk dat de taliban u toen enkel zouden slaan, en dan weer vrijlaten, indien zij er zo op gebrand waren om u bij hen in te lijven. Hierop gewezen, haalt u aan dat de taliban u toen erg hard hadden geslagen, dat uw lippen en keel gescheurd waren, dat u erg veel bloed verloor, dat er een pot vol was met bloed toen u bij de dokter was en u flauwviel toen u dat zag (CGVS1, p. 23). Hiermee geeft u echter allerminst een uitklaring voor voornoemde onaannemelijkheid. Ook wanneer u nogmaals de kans wordt geboden dit uit te klaren, beperken uw verklaringen zich tot dat u dit niet weet, dat ze u sloegen en dat u flauwviel (CGVS1, p. 23). Hiermee geeft u opnieuw geen afdoende uitklaring. Ook over de tussenkomst van uw maternale oom, kan u geen eensluitende verklaringen afleggen. Hierover verklaart u namelijk aanvankelijk dat uw oom toen niet op die plaats zelf was, en dat hij heel ver was van die plaats (CGVS1, p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, gaat u ook hier tegenin, en stelt u dat uw oom toen niet ver van deze plaats zou geweest zijn (CGVS2, p. 25). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring hierover, zegt u dat de mannen daar altijd buiten gingen, soms om water te geven aan de velden, dat uw maternale oom soms de grond neemt van de mensen in een andere plaats en dat hij die dag misschien onderweg was naar een andere plaats en u daar toen zag (CGVS2, p. 25). Hiermee klaart u echter ook geenszins uit om welke reden u de ene keer dan zou zeggen dat hij toen ver weg was, en de andere keer net niet. Ook op basis van bovenstaande wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de dreigbrief die de taliban zouden verstuurd hebben. Over deze brief verklaart u aanvankelijk dat de taliban deze aan uw maternale oom J. G. (...) gaven (CGVS1, p. 19-20). Hij zou deze brief ontvangen hebben in de moskee, toen hij naar het dorp ging, van dezelfde personen die u hadden geslagen (CGVS1, p. 19-20). Uw oom wist dat dit dezelfde personen waren, omdat hij hen gezien had op de plaats waar u geslagen werd door de taliban (CGVS1, p. 19-20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat de brief aan de malik werd gegeven, dat de malik met de brief naar uw vader ging en dat uw vader deze dan aan uw oom gaf (CGVS2, p. 25-26). Geconfronteerd met hoe dit verschilt met wat u hierover eerder verklaarde, ontkent u dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 25-26). Nogmaals moet hier benadrukt worden dat het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen geenszins volstaat als verschoning voor het afleggen van eerder afgelegde verklaringen.

Ook uw verklaringen over de inhoud van de brief blijken niet consistent te zijn. Hierover verklaarde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in de brief stond dat de taliban spionnen hadden in Jalalabad en dat zij u van daar kunnen ontvoeren. Verder zou erin gestaan hebben dat ze u zouden doden als u zou weigeren, dat ze u in Jalalabad en op andere plaatsen konden vinden, dat ze u drugs zouden geven en dat de persoon die u drugs gaf u naar hen zou brengen (CGVS1, p. 19-20). Wanneer u ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar de inhoud van de brief, stelt u enkel dat daarin gevraagd werd waar u was, en werd aangegeven dat ze u niet zouden laten leven als ze u zouden pakken (CGVS2, p. 26-27). Gevraagd of er nog andere zaken in de brief stonden, zegt u dat ze dit zo zeiden en dat er nog stond dat ze u in stukjes zouden maken en aan de honden zouden geven (CGVS2, p. 26-27). Gevraagd of er iets in de brief stond over Jalalabad, stelt u van niet (CGVS2, p. 26-27). Bovendien legt u deze brief niet neer, hoewel dit toch een cruciaal document is om uw vluchtrelaas te ondersteunen. Gevraagd om welke reden u de brief niet meebracht, stelt u dat u wel uw taskara had meegenomen en dat deze nu weg is, en vraagt u hoe u dan die brief had kunnen meebrengen (CGVS1, p. 19-20). Door aan te halen dat u uw taskara wel meebracht en dat deze verloren is gegaan, geeft u echter geen enkele uitklaring voor het feit dat u deze brief niet meebracht. Gevraagd waar de brief nu is, zegt u dit niet te weten, gezien u geen contact meer had met uw familie in Afghanistan (CGVS1, p. 19-20). Ook dit kan echter niet volstaan, gezien hierboven reeds werd aangegeven dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent uw familieleden en het contact dat u verloren zou hebben met uw familieleden in Afghanistan. Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen door bovenstaande elementen aangetast.

Wat verder frappeert, is dat u geen consistente chronologie kan aanhouden met betrekking tot uw vluchtmotieven. Zo blijkt uit uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban bij het aanspreken van u en uw vrienden jullie nog tien dagen de tijd zou gegeven hebben om zich aan te sluiten (CGVS1, p. 18). Vijf dagen later verliet u uw dorp, ging u naar uw maternale oom en werd

u onderweg naar daar geslagen door de taliban (CGVS1, p. 21). Nadat de taliban u vroegen zich bij hen aan te sluiten, zou u nog 20 dagen in Afghanistan gebleven zijn (CGVS1, p. 18). U verklaart echter ook 20 dagen in Kabul gebleven te zijn, nadat u geslagen werd door de taliban (CGVS1, p. 18, 21). Deze laatste verklaring wordt ook herhaald in de opmerkingen van uw advocaat op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, groene map, document 3). Beiden zijn echter niet met elkaar overeen te stemmen. Indien u vijf dagen nadat de taliban u vroeg zich bij hen aan te sluiten vertrok uit het dorp, daarbij geslagen werd en hierna vertrok naar Kabul, moet u nog minstens 25 dagen in Afghanistan gebleven zijn nadat u door de taliban gevraagd werd zich bij hen aan te sluiten. Bovendien verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u 15 dagen in Kabul was, in plaats van 20 dagen (CGVS2, p. 21). Gewezen op wat u hierover verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, ontkent u dat u toen 20 dagen zou gezegd hebben en geeft u aan dat de tolk u niet zou gevraagd hebben welke taal u sprak, dat de tolk met u in het Farsi sprak terwijl u Pashtu sprak en dat er daardoor verwarring was over uw verklaringen (CGVS2, p. 21). Dit blijkt echter geenszins uit de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daaruit blijkt dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Pashtu en dat u zowel bij aanvang als na afloop aangaf de tolk goed begrepen te hebben (CGVS1, p. 1-3, p.25). Dat u desondanks tracht uw inconsistente verklaringen op deze manier te verschonen, doet uw geloofwaardigheid enkel verder teniet, in plaats van deze te herstellen. Bij de DVZ verklaarde u verder dat de taliban u zochten sinds 21 dagen voor uw vertrek en dat ze op het einde van deze periode nog eens langskwamen en tegen uw moeder zeiden dat ze u zochten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u op het CGVS echter gevraagd werd of de taliban toen nogmaals langskwamen, stelt u van niet (CGVS2, p. 21). Na confrontatie, stelt u enkel dat uw moeder en zussen nooit naar buiten gingen en dat enkel uw broer of vader naar buiten konden gaan (CGVS2, p. 21). Ook hiermee klaart u bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins uit. Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook des te meer uitgehold.

Daarnaast kunnen ook de psychologische problemen die u zou hebben, geen aanleiding vormen tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

Hierover moet opnieuw benadrukt worden dat het CGVS toch enig voorbehoud heeft omtrent de ernst van uw voorgehouden mentale problemen (zie hoger). Daarenboven blijkt u zelf geen eensluidende verklaringen te kunnen afleggen over wanneer en in welke omstandigheden uw psychologische problematiek ontstaan zou zijn (zie hierboven). Het CGVS stelde u bovendien uitdrukkelijk de vraag of er nog andere zaken waren die aan de oorsprong konden liggen van uw psychologische problemen, en gaf aan dat het belangrijk kan zijn dat te vertellen. Hierop haalde u echter niets anders aan dan dat u geslagen werd door de taliban, en dat uw problemen erger werden omdat het contact met uw familie wegviel, omdat u stress had voor het interview en omdat u de taal moest leren in België (CGVS2, p. 10). Hierboven blijkt echter al dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u door de taliban geslagen werd, en evenmin aan uw verklaring dat u geen contact meet hebt met uw familie.

Het CGVS benadrukt verder dat bij deze beoordeling rekening wordt gehouden met de inherente kwetsbaarheid van verzoekers met psychische problemen. Er kan evenwel noch uit de beschikbare informatie, noch uit de door u aangebrachte elementen in concreto worden besloten dat u in geval van terugkeer in een situatie zal terechtkomen die gelijkgesteld kan worden aan vervolging. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in Afghanistan zelf, al van zeer jonge leeftijd, last had van psychologische problemen (CGVS2, p. 12-14). Uw vader zou u hiervoor naar een dokter gebracht hebben, waar u testen onderging toen u tien of elf jaar oud was (CGVS2, p. 12-14). U kreeg ook medicatie ter behandeling van deze problemen in Afghanistan, die u zou geholpen hebben (CGVS2, p. 12-14). Hierna liet uw vader u nooit meer alleen op plaatsen waar er veel lawaai was (CGVS2, p. 12-14). Gevraagd of u ooit problemen had met familieleden omwille van deze psychologische problemen, haalt u aan dat uw familie op de hoogte was en dat zij sinds dan altijd met geduld tegen u spraken en nooit slecht spraken tegen u (CGVS2, p. 12-14). Gevraagd naar eventuele slechte reacties in uw omgeving, zegt u dat uw vrienden zoals broers waren, dat ze u wel altijd kwelden, maar daarmee blijkt u te doelen op grapjes die onder vrienden gemaakt werden (CGVS2, p. 12-14). U geeft zelfs aan dat toen uw vrienden te weten kwamen dat u dergelijke problemen had, ze altijd met u spraken over zaken die u blij maakten (CGVS2, p. 12-14). Uit bovenstaande blijkt dan ook geenszins dat u gestigmatiseerd werd of dreigt te worden in uw omgeving in Afghanistan, integendeel, uw omgeving reageerde uitermate ondersteunend.

De documenten die u voorlegde, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. U legde een foto neer van uzelf waarop u te zien bent met een bebloed doekje voor uw mond (zie administratief dossier, groene map, document 1). Uit een dergelijke foto kan echter onmogelijk afgeleid worden in welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen, en of dit ook maar enigszins verband houdt met uw asielrelaas. Daarenboven legt u geen geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u aan deze foto zou gekomen zijn. U zei dat u deze foto vond op Facebook (CGVS1, p. 16). U verklaarde dat u op een dag met vrienden samen was, dat iedereen toen bezig was met zijn telefoon, u was op Facebook aan het kijken en daar zag u deze foto die gedeeld werd door de dokter van het ziekenhuis waar u toen

behandeld werd (CGVS1, p.15). Op de vraag waarom de dokter van dit ziekenhuis dit zou doen, verklaarde u het niet te weten (CGVS1, p. 15). Het is echter ronduit onwaarschijnlijk dat u terloops op Facebook een foto van uzelf zou zijn tegen gekomen. Over de psychiatrische attesten die u voorlegt, werd hierboven reeds aangegeven om welke reden deze niet bij machte zijn de beoordeling van het CGVS om te buigen. De overige opmerkingen op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud, waren gezien zij geen rechtstreeks verband hielden met bovenstaande motivatie, ook niet afdoende om bovenstaande appreciatie te veranderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEd registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA CountryGuidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 9 februari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 9 februari 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie dat de taliban haar gedwongen wouden rekruteren. Zij ontvluchtte daarop Afghanistan.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij bedrieglijkheden, onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. De commissaris-generaal stelt zo vast dat:

- verzoekende partij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich voor te doen als minderjarige terwijl zij blijkens het leeftijdsonderzoek op 20 oktober 2021 minstens 21,5 jaar oud is. Bovendien is verzoekende partij niet eerlijk waar zij stelt dat zij in alle landen dezelfde geboortedatum opgaf nu blijkt dat zij in Oostenrijk een andere geboortedatum opgaf. Haar psychische problematiek kan hier evenmin een verschoning voor bieden gelet op de vaststellingen hieromtrent;
- verzoekende partij inconsistente of ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot het contact met haar familieleden in Afghanistan, gelet op de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het voorgehouden verlies van haar gsm;
- verzoekende partij geen eensluidende verklaringen aflegt omtrent het aantal broers dat zij heeft;

- dat uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban slechts zelden voorkomt en verzoekende partij er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban nu het ongeloofwaardig is dat zij geen namen kan noemen van jongens die gedwongen werden meegenomen en dit ondanks haar verklaringen dat jongens geslagen en meegenomen werden en hun lijken nadien naar het dorp werden gebracht;
- haar persoonlijke rekrutering ook ongeloofwaardig is aangezien verzoekende partij pas voor het eerst bij het tweede gehoor op het CGVS melding maakte van de brief naar de malik;
- dat zij de brief niet serieus heeft genomen is niet aannemelijk in het licht van de geschetste context dat de taliban zich steeds focusten op jonge jongens voor rekrutering en de taliban gewelddadig reageerden op personen die zich weigerden aan te sluiten;
- verzoekende partij geen enkele naam kent van haar vrienden die samen met haar voor de winkel zaten toen ze aangesproken werden door de taliban ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas;
- het gebrek aan interesse over het lot van deze vrienden ondermijnt eveneens verder de geloofwaardigheid van het relaas;
- het niet aannemelijk is dat de taliban hen naar huis lieten gaan om toestemming te vragen gelet op de geschetste context dat de taliban wilden dat zij onmiddellijk met hen zouden meekomen zodat toestemming voor hen niet van belang was;
- verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over aan wie en waar de taliban de boodschap gaven dat verzoekende partij tien dagen had om zich aan te sluiten alsook over wie haar na vijf dagen vertelde zich te begeven naar het huis van haar maternale oom;
- verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het incident waarbij zij op haar vlucht naar haar oom in elkaar geslagen werd door de taliban;
- het niet aannemelijk is dat de taliban haar enkel zouden slaan en dan weer vrijlaten terwijl zij erop gebrand waren verzoekende partij in te lijven en zij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de tussenkomst van haar maternale oom;
- verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie de dreigbrief van de taliban eerst ontvangen heeft;
- verzoekende partij evenmin consistente verklaringen aflegt over de inhoud van de dreigbrief en zij deze brief ook niet neerlegt;
- verzoekende partij geen consistente chronologie kan aanhouden met betrekking tot haar vluchtmotieven en zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet langskomen van de taliban bij haar familie;
- haar psychologische problemen evenmin aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming nu omtrent de ernst van de voorgehouden mentale problemen nu blijkt dat verzoekende partij slechts tweemaal met een bevoegd persoon dienaangaande sprak en verder geen psychologische begeleiding kreeg, dit terwijl in de voorgelegde attesten wordt aangegeven dat verzoekende partij geregeld op consultatie zou gegaan zijn. Bovendien werden de attesten opgemaakt kort na of kort voor de gehoren en zijn zij qua inhoud quasi identiek, waarbij ook geen melding wordt gemaakt van enige onderzoeken of methodologie die aangewend werden om een diagnose te stellen. Verzoekende partij blijkt verder ook niet eenduidig te kunnen duiden wanneer haar mentale problematiek ontstaan is, wat de geloofwaardigheid ervan aantast;
- uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij in Afghanistan gestigmatiseerd of bedreigd werd, integendeel, haar omgeving reageerde uitermate ondersteunend.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De documenten die u voorlegde, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. U legde een foto neer van uzelf waarop u te zien bent met een bebloed doekje voor uw mond (zie administratief dossier, groene map, document 1). Uit een dergelijke foto kan echter onmogelijk afgeleid worden in welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen, en of dit ook maar enigszins verband houdt met uw asielrelaas. Daarenboven legt u geen geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u aan deze foto zou gekomen zijn. U zei dat u deze foto vond op Facebook (CGVS1, p. 16). U verklaarde dat u op een dag met vrienden samen was, dat iedereen toen bezig was met zijn telefoon, u was op Facebook aan het kijken en daar zag u deze foto die gedeeld werd door de dokter van het ziekenhuis waar u toen behandeld werd (CGVS1, p.15). Op de vraag waarom de dokter van dit ziekenhuis dit zou doen, verklaarde u het niet te weten (CGVS1, p. 15). Het is echter ronduit onwaarschijnlijk dat u terloops op Facebook een foto van uzelf zou zijn tegen gekomen. Over de psychiatrische attesten die u voorlegt, werd hierboven reeds aangegeven om welke reden deze niet bij machte zijn de beoordeling van het CGVS om te buigen. De overige opmerkingen op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud, waren gezien zij geen rechtstreeks verband hielden met bovenstaande motivatie, ook niet afdoende om bovenstaande appreciatie te veranderen.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.4.2. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, blijkt uit de motieven in de bestreden beslissing niet dat de commissaris-generaal gedwongen rekrutering in Afghanistan als onbestaande beschouwt maar wijst hij erop dat de taliban maar zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering, dat individuele en gedwongen rekrutering zoals beschreven door de verzoekende partij slechts zelden voorkomt en dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig is. Voorgaande wordt bovendien in het door verzoekende partij geciteerde Algemeen Ambtsbericht ook niet tegengesproken. Waar verzoekende partij met haar betoog er aldus op wijst dat uit de aangehaalde objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering geenszins uitgesloten is, doet zij met zulks betoog bijgevolg geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze over de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering en stelt terecht dat de verklaringen van verzoekende partij geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoekende partij anderzijds alsook de vaststellingen inzake de vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen over de voorgehouden gedwongen rekrutering in hoofde van verzoekende partij wordt er door de bestreden beslissing genoegzaam besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban.

2.3.4.3. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij lijdt aan een ernstig posttraumatische stressstoornis, gaat zij eraan voorbij dat de commissaris-generaal vooreerst als volgt heeft overwogen in de bestreden beslissing:

“Uit de verklaringen van u en uw advocaat en uit de medische attesten die u voorlegt, blijkt immers dat u een posttraumatische stressstoornis zou hebben, waardoor u lijdt aan slaapmoeilijkheden, nachtmerries, hoofdpijn, hypervigilantie, overprikkeldheid en concentratieproblemen. U zou moeilijk een gedachtegang kunnen volgen, zich niet kunnen focussen en vaak niet begrijpen wat er gezegd wordt. Nog zou u erg geprikkeld kunnen reageren en moeite hebben met emotieregulatie. Drukte en geluid zouden u kunnen triggeren (zie administratief dossier, groene map, document 2; CGVS1, p. 3-5, 25; CGVS2, p. 4-14). Vooreerst wenst het CGVS in deze op te merken dat het toch enig voorbehoud heeft omtrent de ernst van uw voorgehouden mentale problemen. U legt twee attesten voor, waaruit blijkt dat u geregeld op consultatie zou gegaan zijn bij de jeugdpsychiatrische raadpleging van Solentra-CGG Limburg (zie administratief dossier, groene map, document 2). Uit uw eigen verklaringen blijkt echter dat u slechts tweemaal op consultatie ging (CGVS2, p. 4). Uw advocaat wierp nog op dat u misschien het verschil tussen een dokter en psycholoog niet kende (CGVS2, p. 4). Na uitklaring bleek echter dat u slechts twee keer met een daartoe bevoegde persoon hebt gesproken over uw psychologische problemen en dus ook geen verdere psychologische begeleiding kreeg, waardoor kan aangenomen worden dat u effectief niet meer dan twee keer op consultatie ging in het kader van deze problemen (CGVS2, p. 8-9). Dat u slechts twee keer op consultatie ging, ondermijnt reeds de ernst van uw voorgehouden psychologische problemen. Het is verder bijzonder frappant dat het eerste attest van de psychiater pas een aantal dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud werd opgesteld dd. 21 februari 2023 en het tweede attest pas een paar dagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud dd. 4 mei 2023 werd opgesteld. Nog wordt in deze attesten, die nota bene quasi volledig gelijkaardig zijn qua inhoud, nergens melding gemaakt van enige onderzoeken of methodologie die aangewend werden om een diagnose te stellen. Indien deze diagnose bovendien gesteld zou zijn, op basis van twee consultaties zoals u zelf beweert (zie boven), roept dit toch enige vraagtekens op. Daarenboven blijkt u zelf geen eensluidende verklaringen te kunnen afleggen over wanneer en in welke omstandigheden uw psychologische problematiek ontstaan zou zijn, wat opnieuw vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van deze problemen. Zo zegt u hierover aanvankelijk dat dit ontstond nadat u geslagen werd in Afghanistan en dat het slechter werd door problemen die u kreeg onderweg van Afghanistan naar België (CGVS2, p. 9-10). Daarna verklaart u echter plots dat u deze problemen al had toen u nog in Afghanistan woonde, en dat u daar toen zelfs naar het ziekenhuis ging en medicatie kreeg voor deze problemen (CGVS2, p. 9-10). Ook op een later moment verklaart u dat u al psychologische problemen kende voordat de taliban u sloegen, zelfs als sinds zeer jonge leeftijd (CGVS2, p. 12).

Om hier desalniettemin op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u opnieuw uitgenodigd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om

gehoord te worden door een gespecialiseerde medewerker. Tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud werd benadrukt dat de protection officer rekening zou houden met bepaalde moeilijkheden die u kon ervaren tijdens het persoonlijk onderhoud en alles steeds duidelijk zou uitklaren voor u (CGVS2, p. 3-4). U kreeg bovendien meermaals de kans om uit te leggen wat voor moeilijkheden u ondervindt op psychologisch of mentaal vlak zodat het CGVS hiermee zo goed mogelijk rekening kan houden (CGVS2, p. 3-4). Gezien in uw attest melding werd gemaakt van concentratieproblemen, werd u uitdrukkelijk gevraagd hierover meer uitleg te geven, waarop u stelt dat u zaken snel zou vergeten en niet goed om kunt met lawaai, moeilijkheden heeft met slapen (CGVS2, p. 4). De protection officer vat samen dat het moeilijk lijkt te worden indien er veel lawaai of prikkels zijn, wat u bevestigt (CGVS2, p. 4). U haalt verder aan dat het op school helpt als alles heel rustig wordt aangepakt (CGVS2, p. 4). Hierop benadrukt de protection officer dat het persoonlijk onderhoud op een erg rustige manier zal worden afgenomen, waarop u zelf ook aangeeft dat het geen probleem zal zijn voor u om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud indien de protection officer op een rustige manier spreekt (CGVS2, p. 5). De protection officer vraagt hierna expliciet of er nog andere zaken zijn die het CGVS kan ondernemen om u te ondersteunen, waarop u opnieuw aangeeft dat het belangrijk is het persoonlijk onderhoud op een rustige manier af te nemen (CGVS2, p. 5), wat u hierna nogmaals verzekerd werd door het CGVS en ook blijkt uit zowel de aanvang als het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS2, p. 1-28). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt ook benadrukt dat u het steeds kan aangeven als u iets niet begrijpt, en dat het CGVS dan stevast alles voor u zal verduidelijken (CGVS2, p. 5-6). Uit het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u meermaals de kans aangrijpt om verduidelijking te vragen, wat u ook steeds geboden wordt (CGVS2, p. 1-28). Verder wordt in de inleiding van het persoonlijk onderhoud duidelijk gekaderd wat er allemaal besproken zal worden en op welke manier het persoonlijk onderhoud zal verlopen (CGVS2, p. 7-8). Om te controleren of u alles daadwerkelijk begrepen heeft wat u uitgelegd werd in de inleiding, wordt u gevraagd wat u dient te doen als u een vraag niet goed begrijpt (CGVS2, p. 5). Uit uw antwoord blijkt dat u dit wel degelijk goed heeft begrepen (CGVS2, p. 5-6). Nog wordt aangegeven dat er regelmatig pauzes zullen ingelast worden zodat u even tot rust kan komen en beter uw focus kan behouden. Hierover wordt ook gesteld dat u steeds zelf mag aangeven wanneer u nood heeft aan een pauze, en dat het CGVS dit ook zelf zal proberen in de gaten te houden (CGVS, p. 5-6). Bij het bevragen van uw relaas, wordt u nogmaals benadrukt dat u het steeds kan aangeven wanneer u iets niet goed zou begrijpen. Verder werd ook de vraagstelling omtrent uw relaas opgedeeld in duidelijk afgescheiden thema's, die steeds werden ingeleid en verduidelijkt (CGVS2, p. 15-28). Bij afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan de tolk en de vragen goed begrepen te hebben (CGVS2, p. 27). Uw advocaat heeft na afloop geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud, maar vraagt wel een kopie van de notities aan (CGVS2, p. 27). Ook op deze kopie mocht het CGVS geen verdere opmerkingen ontvangen, waaruit kan afgeleid worden dat jullie instemmen met het verloop en de inhoud van dit persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Nazicht van het administratief dossier leert dat het eerste medisch attest werd opgesteld op 27 februari 2023 door een jeugdpsychiater. In dat attest wordt gesteld dat verzoekende partij “sinds juni 2022 op geregelde basis op de jeugdpsychiatrische raadpleging van Solentra-CGG Limburg (komt) voor opvolging van een ernstige Posttraumatische Stresstoornis, met slaapmoeilijkheden, nachtmerries, hoofdpijn, hypervigilantie, overprikkeldheid en concentratieproblemen (die vermoedelijk ook nog eens zijn toegenomen na een zware klap van een geweercolf in Afghanistan)”. Verder wordt geattesteerd dat verzoekende partij moeilijk een gedachtegang kan volgen, zich niet kan focussen en vaak ook niet lijkt te begrijpen wat er gezegd wordt. Zij kan erg geprikkeld reageren en heeft problemen met emotieregulatie. Drukte en geluid zijn triggers. Er wordt tevens gesteld dat verzoekende partij zelf gestopt is met medicatie omdat zij de indruk had dat haar klachten daardoor verergerden. De opvolging dient verder te worden gezet.

Het tweede medisch attest, opgesteld op 2 mei 2023 door dezelfde jeugdpsychiater, is quasi identiek qua inhoud aan het eerste medisch attest. Er wordt enkel toegevoegd dat ook verwijzingen naar gebeurtenissen uit het verleden eveneens een trigger kunnen zijn en dat al deze elementen “ongetwijfeld hun stempel drukken op het interview.” Tevens wordt gesteld dat er met nieuwe medicatie wordt gestart.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij initieel, op 1 maart 2022, bij de dienst vreemdelingenzaken aangaf dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Tijdens het eerste gehoor bij het

CGVS geeft verzoekende partij aan dat zij mentale problemen heeft die erin bestaan dat als zij lang spreekt zij zich heel druk voelt en ze niet meer kan. De *protection officer* laat verzoekende partij daarop weten dat er voldoende pauzes zullen genomen worden en dat verzoekende partij moet aangeven wanneer het niet meer gaat. Er worden op dat moment geen medische attesten dienaangaande voorgelegd (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud, (hierna: NPO) I, 21 februari 2023, p. 3-4). Verder blijkt uit algehele lezing van het gehoorverslag dat verzoekende partij de haar gestelde vragen begreep en kon antwoorden en dat verschillende pauzes werden ingelast.

Bij het tweede gehoor op het CGVS stelt verzoekende partij zich goed te voelen. Verzoekende partij wordt gevraagd duiding te geven bij haar psychische problematiek zoals die naar voren komt uit de psychiatrische attestering. Daarop antwoordde verzoekende partij: *“De psy problemen dat ik heb, is dat ik twee keer naar de dokter ging, en dan heb ik mijn interview ontvangen, en dan een berichtje ontvangen van mijn advocaat, dat ik papier van interview moest bezorgen en heb dat bezorgd, bv. als ik nu hier praat en buiten ga, dan vergeet ik alles, wat ik leer in de school, later vergeet ik dat ook, dat is het probleem dat ik heb.”* Verder stelde zij slechts twee keer naar de dokter te zijn geweest: *“Ja, ja, twee keer, de eerste keer hebben ze mij wel medicatie gegeven, de tweede keer kreeg ik geen medicatie, de dokter zei ik zal een email sturen naar de dokter van het OC en dan zal je wel medicatie krijgen van hem.”* Wanneer verzoekende partij gevraagd wordt wat meer uitleg te geven over de geattesteerde concentratieproblemen, stelt zij: *“Het probleem dat ik heb is dat als iemand me iets zegt, dan vergeet ik dat snel, als er lawaai is, dan kan ik daar niet zitten, ik voel dat zwaar mentaal, in de OC kan ik niet bij de jongens zitten, want ze maken veel lawaai, ik kreeg hoofdpijn en ging dan naar assistent, ik kreeg dan medicatie, dan de hele nacht heb ik niet veel geslapen, niet geslapen en de volgende dag ging ik naar Hasselt, ik had een afspraak met de dokter.”* Verder blijkt dat verzoekende partij gevoelig is aan lawaai, dat ze zich dan afzondert en dan rust voelt en dat ze initieel medicatie nam, maar daarna niet meer. De *protection officer* geeft aan dat het gehoor op een rustige manier zal verlopen en dat het belangrijk is dat verzoekende partij zegt wanneer ze een vraag niet begrijpt. Alsook wordt haar meegedeeld dat regelmatige pauzes zullen ingelast worden en dat verzoekende partij ook zelf moet aangeven wanneer zij nood heeft aan een pauze (CGVS, NPO II, 4 mei 2023, p. 3-7). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij slechts bij één dokter langsging waaraan ze haar problemen vertelde. Wanneer gevraagd wordt of de dokter haar zaken geleerd heeft die kunnen helpen bij haar problemen, stelt verzoekende partij: *“Die dokter heeft me gezegd dat, dat u moest enkel praten over die dingen die je blij maken, maar u moet niet spreken of zitten met die mensen die negatief spreken tegen u. U moet enkel over de zaken praten en tegenover de mensen zitten die je blij maken”* (CGVS, NPO II, 4 mei 2023, p. 9). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partij in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Indien een vraag voor haar niet duidelijk was of zij deze niet onmiddellijk begreep, werd deze vraag door de *protection officer* geherformuleerd of herhaald, waarna verzoekende partij kon antwoorden. Tevens werd een pauze ingelast.

Na lezing van de notities van de gehoren oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens de gehoren voldoende oog had voor de kwetsbaarheid van verzoekende partij. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van de gehoren noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

De psychiatrische attesten kunnen gelet op voorgaande vaststellingen geenszins staven dat verzoekende partij omwille van haar mentale gezondheidstoestand niet in staat mocht worden geacht haar vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden, dit temeer – zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert – de in de attesten geuite ernst van de mentale problematiek gerelativeerd moet worden nu verzoekende partij – anders dan wat in de voorgelegde attesten wordt voorgehouden – slechts twee keer op consultatie is geweest bij de psychiater en er verder in deze attesten, die qua inhoud bijna identiek zijn, geen enkele melding wordt gemaakt van onderzoeken of enige methodologie op grond waarvan de psychiater besluit dat er sprake is van een *“ernstige Posttraumatische Stresstoornis”*. Er blijkt ook niet dat verzoekende partij voor haar mentale problemen nog verder wordt opgevolgd. Uit de voorgelegde attesten kan verder geenszins blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van enig opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om coherente en accurate verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij bevestigde aan het eind van elk persoonlijk onderhoud dat zij alles heeft kunnen vertellen, dat zij alle vragen goed begrepen had en dat zij niets toe te voegen had (CGVS, NPO I, 21 februari 2023, p. 25 en CGVS, NPO II, 4 mei 2023, p. 27). Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en haar advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven.

2.3.4.4. Aangaande haar mentale moeilijkheden, waarvan verzoekende partij stelt dat, gelet op het schrikbewind van de taliban en met verwijzing naar risicoprofielen, deze mentale problemen nopen tot de

toekenning van internationale bescherming, merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “*wil van God*”. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (“*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoekende partij in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van haar psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van haar situatie door haar familie.

De Raad onderstreept dat *in casu* in de door verzoekende partij bijgebrachte attesten van haar psychiater slechts op algemene wijze wordt gesteld dat verzoekende partij lijdt aan een ernstige posttraumatische stoornis zonder dat blijkt op grond van welke onderzoeken of methodologie de psychiater tot deze vaststelling komt, temeer verzoekende partij slechts twee keer op consultatie kwam, er ook geen verdere opvolging is en verder in de attesten slechts gewag wordt gemaakt van een aantal klachten, zoals slaapproblemen, nachtmerries, hoofdpijn, hypervigilantie, concentratieproblemen en prikkelbaarheid omwille van drukte, geluid en verwijzingen naar gebeurtenissen uit het verleden. Zoals evenwel *supra* besproken bleek verzoekende partij, ondanks deze klachten, in staat om volwaardig deel te nemen aan de gehoren. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij eveneens dat zij – ondanks haar mentale problemen – er toch in is geslaagd in België gewerkt te hebben (CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 17) en zij bovendien ook in staat blijkt naar de les te gaan (CGVS, NPO, 4 mei 2023, p. 5). Haar verklaringen dienaangaande laten naar oordeel van de Raad toe dat de geattesteerde mentale problemen van verzoekende partij haar alleszins niet verhinderen deel te nemen aan het dagdagelijkse leven. Uit de attesten *an sich* kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoekende partij risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Zo blijkt ook uit de gehoren dat verzoekende partij, wanneer het haar te druk wordt, zich afzondert en alsdan tot rust komt (CGVS, NPO II, 4 mei 2023, p. 5). Uit hetgeen naar voren komt in de medische attesten, meer bepaald slaap- en concentratieproblemen, gevoeligheid voor drukte en lawaai, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij hierdoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen of dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving of de taliban zal komen. Dit temeer, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, “*Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in Afghanistan zelf, al van zeer jonge leeftijd, last had van psychologische problemen (CGVS2, p. 12-14). Uw vader zou u hiervoor naar een dokter gebracht hebben, waar u testen onderging toen u tien of elf jaar oud was (CGVS2, p. 12-14). U kreeg ook medicatie ter behandeling van deze problemen in Afghanistan, die u zou geholpen hebben (CGVS2, p. 12-14). Hierna liet uw vader u nooit meer alleen op plaatsen waar er veel lawaai was (CGVS2, p. 12-14). Gevraagd of u ooit problemen had met familieleden omwille van deze psychologische problemen, haalt u aan dat uw familie op de hoogte was en dat zij sinds dan altijd met geduld tegen u spraken en nooit slecht spraken tegen u (CGVS2, p. 12-14). Gevraagd naar eventuele slechte reacties in uw omgeving, zegt u dat uw vrienden zoals broers waren, dat ze u wel altijd kwelden, maar daarmee blijkt u te doelen op grapjes die onder vrienden gemaakt werden (CGVS2, p. 12-14). U geeft zelfs aan dat toen uw vrienden te weten kwamen dat u dergelijke problemen had, ze altijd met u spraken over zaken die u blij maakten (CGVS2, p. 12-14). Uit bovenstaande blijkt dan ook geenszins dat u gestigmatiseerd werd of dreigt te worden in uw omgeving in Afghanistan, integendeel, uw omgeving reageerde uitermate ondersteunend.*”

Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekende partij tijdens de administratieve procedure geen melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, haar familie en/of de samenleving omwille van psychologische problemen.

2.3.4.5. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de *EUAA Country Guidance* van april 2022, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing, en zoals *supra* wordt vastgesteld, omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Ook waar zij stelt een nood aan internationale

bescherming te hebben omwille van haar mentale problematiek kan zij, gelet op de bespreking hoger, niet gevolgd worden. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.3.4.6. Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat haar beweerd vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.3.4.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing inzake verwestering volledig ongemoeid laat. Zij voert hiertegen geen concrete kritiek. De Raad oordeelt dat deze motivering blijkens nazicht van het administratief dossier pertinent is en aldus staande blijft.

2.3.4.8. Er dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het

geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden geïnterviewd of dat zij behoort tot een groep van geïnterviewde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.4.9. In de mate dat verzoekende partij nog wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft. Immers citeert zij slechts uit algemene landeninformatie zonder echter deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.4.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Met een loutere verwijzing naar de mensenrechtenschendingen die door de taliban worden begaan, doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan deze vaststelling. Daarnaast betoogt zij nog dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onvoldoende recent is, doch dient te worden vastgesteld dat zij nalaat andersluidende informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Dit temeer de door verwerende partij gedane analyse van de (veiligheids)situatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Voorts dient verwerende partij tevens te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER